

ലേഖനം

യേശുവിന്റെ മനസ്സിലുള്ള ഇഷ്ടങ്ങളെ തടയുവാൻ നിങ്ങൾക്കാവുമോ?

ബിജി ഫിലിപ്പ്, ദുബായ്

philipbiji8@gmail.com

പാപത്തേക്കാളും യേശു കർത്താവ് വെറുത്തത്, അതിനെ നിസാരവൽക്കരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പരീശമനോഭാവത്തേയായിരുന്നു. പരീശന്മാർ ദൈവിക കല്പനകളെ അവർക്ക് അനുകൂലമായ വിധം മാറ്റിയെടുക്കുകയും അത് സാധാരണക്കാരുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പുറമേ ആത്മീയത തുളുമ്പുന്ന ജീവിതം കാട്ടുകയും അകത്തു ദുഷ്ടതയും അനീതിയും പാപവും നിറഞ്ഞ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ യേശു കർത്താവ് അവരെ വെള്ള തേച്ച ശവക്കല്ലറകൾ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുക പോലുമുണ്ടായി. പാപം ചെയ്തവരെക്കാൾ അവിടുന്ന് വെറുത്തത് അത് മറയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരേയായിരുന്നു. നിസ്സാരമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾക്കും മാനുഷിക കല്പനകൾക്കും അധികപ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് അവർ തങ്ങളിലുള്ള പാപത്തിന്റെ കാഠിന്യത്തേയും അവ ഒഴിവാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതേയും മറന്നു കളഞ്ഞു.

ഒരിക്കൽ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ശബത്തു ദിവസം വയലിൽ കൂടി കടന്നു പോയപ്പോൾ, വിശന്നത് നിമിത്തം കതിർ പറിച്ച് തിന്നതായി നാം വായിക്കുന്നു. അത് ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ട പരീശന്മാർ അവർക്കെതിരെ പരാതിയുമായി വന്നു. ദാവീദ് തന്റെ അനുയായികൾക്ക് വിശന്നപ്പോൾ ചെയ്തത് തന്നെയാണ് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ചെയ്തത് എന്ന മറുപടി നൽകി, ശബത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ പാരമ്പര്യ ചിന്താഗതിയെ യേശു അവിടെ അതിജീവിക്കുന്നത് കാണാം. ന്യായപ്രമാണങ്ങളും അതിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളും ആരുടെ പ്രസാദത്തിനു വേണ്ടിയാണോ ആചരിക്കുന്നത് അത് സ്വീകരിക്കേണ്ടവർ, ഇവിടെ ശിഷ്യന്മാരിൽ സംഭവിച്ച ബലഹീനതയെ അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ട്, വില കുറഞ്ഞ ലിഖിത നിയമങ്ങൾ അല്ല മാനസാന്തരവും അതിനനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതവുമാണ് വലിയതെന്ന് വരച്ചു കാട്ടുകയായിരുന്നു. നമ്മുടെ സഭകളിൽ പോലും ലിഖിതമല്ലാത്ത പാരമ്പര്യങ്ങളും ചട്ടക്കൂടുകളും കടന്നു കയറിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാം ചത്തവരും ഉചിതവുമായി നടക്കുന്നതിനാണെന്നാണ് ഭാഷ്യമെങ്കിലും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അനുനിമിഷ ഇടപെടലുകൾക്കും യേശു കർത്താവിന്റെ അംഗീകാരത്തിനും തുലോം പ്രാധാന്യം നൽകാതെയുള്ള ഈ ഒഴുക്ക് പരീശന്മാരുടെ നിഷ്പഫലമായ ചിന്താഗതിക്ക് സമാനമല്ലെ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ശമര്യ സ്ത്രീയുടേയും അവളുടെ പട്ടണത്തിന്റേയും വിടുതലിനായി ശമര്യയും യഹൂദരും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമില്ലായ്മയും അതിർവരമ്പുകളേയും കാറ്റിൽ പറത്തിയ നസറായൻ ഇവിടെ പരീശന്മാരുടെ ചോദ്യശരങ്ങളേയും തീർത്തും അവഗണിച്ചു. പാരമ്പര്യങ്ങളേക്കാളും നിയമസംഹിതകളേക്കാളും വലുത് യേശു കർത്താവിന്റെ അംഗീകാരവും മാനുസ്യതയാണെന്ന് അവിടുന്ന് അവരുടെ മുൻപിൽ തെളിയിക്കുന്നു.

ലൂക്കോസിന്റെ സൂവിശേഷത്തിൽ യേശു കർത്താവിനെ തന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് വിരുന്നിന് ക്ഷണിക്കുന്ന ഒരു പരീശനെ നമ്മുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. യേശുവിന്റെ വചനം കേൾക്കുന്നതോ, മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതോ പരീശന്റെ ഉദ്ദേശമായിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ യഹൂദ മര്യാദ പ്രകാരം യേശുവിന്റെ കാൽ കഴുകുന്നതിനോ തുടയ്ക്കുന്നതിനോ അവനോ അവന്റെ അനുയായികളോ അവിടെ തയ്യാറാകുന്നതേയില്ല. ഇന്നത്തെ പല പ്രമുഖരും ചെയ്യുന്നതു പോലെ അവന്റെ പണക്കൊഴുപ്പും പ്രതാപവും അന്നത്തെ ആത്മീയ ഗുരുവായ യേശുവിന്റെ മുൻപിൽ വിളമ്പുക തന്നെയാണ് അവന്റെ ഉള്ളിലിരുപ്പ്. മാനസാന്തരത്തിനും പശ്ചാത്താപത്തിനും കൊതിയില്ലാത്ത ആ പരീശകൂട്ടത്തിന്റെ നടുവിലേക്ക് പാപിനിയായവളുടെ ആഗമനം അവരെ സംഭ്രമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. തന്നെക്കുറിച്ച് പരസ്യമായി അറിയാവുന്ന ഒരു കൂട്ടത്തിന്റെ നടുവിലേക്കാണ് അവൾ കടന്നു വന്നത്.

തന്റെ പാപത്തെ പൂർണ്ണമായി, പരസ്യമായി ഏറ്റുപറഞ്ഞ് ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നതിൽ അവൾ ഒരു മടിയും കാണിച്ചില്ല. തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പരീശരുടെ അകത്തു കൂടി കടന്നു പോയ ഒരു ചിന്തകളും അവരുടെ മനോഭാവങ്ങളും അവളെ സ്വാധീനിച്ചതേയില്ല. തങ്ങളുടെ പാപത്തെ മറയ്ക്കുകയും ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്യാത്തവർക്കിടയിൽ ഇന്നും അവൾ ഒരു മാതൃകയാണ്. പണത്തിനും മാനത്തിനും ഉയർച്ചയ്ക്കും വേണ്ടി നിരവധി ആത്മീയ ശുശ്രൂഷകൾ ആവോളം ക്രമീകരിക്കുകയും പുതു വെളിപ്പാടുകൾ എന്ന് പേരുനൽകി തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പഠിപ്പിക്കലുകളും ജനത്തിന് കൈമാറുകയും ചെയ്യുന്ന, ഈ നാളുകളിലെ പരീശന്മാർ അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും നഷ്ടപ്പെടുത്തി കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് സാധാരണക്കാരുടെ മാനസാന്തരവും മടങ്ങി വരവുമാണ്. മാനസാന്തരത്തിലേക്കും മടങ്ങി വരവിലേക്കും നിത്യ ജീവനിലേക്കും നയിക്കുന്ന ദൂതുകൾക്ക് പകരം എത്ര പാപത്തിൽ തുടർന്നാലും ഭൗതികമായി മാനിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കർത്താവായിട്ടാണ് അവർ യേശുവിനെ ജനത്തിന് മുൻപിൽ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. യേശു കർത്താവിനെ ഉയർത്തേണ്ട ഇടങ്ങളിൽ വ്യക്തികളും സൗലഭ്യങ്ങളും സ്വയംപുകഴ്ചയും മഹത്വവും എടുക്കുന്നു.

പല ദൈവസഭകളും ഇന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത് ശുശ്രൂഷകന്മാരുടേയും പണക്കൊഴുപ്പുള്ള അച്ചായന്മാരുടേയും പേരുകളിൽ ആണ്. ഞാൻ നിങ്ങളെ അറിയുന്നില്ല എന്ന് വാക്ക് തന്റെ മഹത്വം മറ്റാർക്കും വിട്ടു കൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തവനിൽ നിന്നും ഒരു നാൾ അവർക്ക് കേൾക്കേണ്ടി വരും. ഒരു ഭാഗത്ത് യേശുവിനെ ഉയർത്തുവാൻ വിരുന്നിന് ക്ഷണിച്ച പരീശൻ തയ്യാറാകാതെ ഇരുന്നപ്പോൾ, പാപിനിയായവൾ കണ്ണീർ കൊണ്ട് യേശുവിന്റെ കാലുകൾ കഴുകി തലമുടി കൊണ്ട് തുടയ്ക്കുന്നു. മാത്രമല്ല വില കൂടിയ തൈലം അവൾ യേശുവിന്റെ കാലുകളിലേക്ക് പകരുന്നു. തൈലത്തിന്റെ സുഗന്ധം ആ ഭവനം മുഴുവൻ പരക്കുന്നതിനൊപ്പം ഉയർത്തപ്പെട്ടത് സകല പാപവും പോക്കുന്നവന്റെ പരിശുദ്ധ നാമമാണ്.

യേശു കർത്താവിനെ നമ്മുടെ ശുശ്രൂഷകളിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചതു കൊണ്ട് കാര്യമില്ല. സ്തുതികൾക്ക് യോഗ്യനായവന് അർഹിക്കുന്ന ബഹുമാനവും ഉയർച്ചയും നൽകണം. അവിടുത്തെ ചുംബനം ചെയ്യുന്നതിലും മറിയയെപ്പോലെ അധികം സ്നേഹിക്കുന്നതിലും പരിസരം മറന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നതിലും വിണ്ണുപോയ മണ്ഡലങ്ങളെ ഓർത്തു ക്ഷമ ചോദിക്കുന്നതിലും നാം അധികം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. എവിടെയാണോ യേശുവിന്റെ നാമം ഉയരുന്നത് അവിടെ പാപമോചനവും അഭിഷേകവും പകരപ്പെടുക തന്നെ ചെയ്യും. അതിശയിപ്പിക്കുന്ന സൗഖ്യവും പാപമോചനവും തന്ന് ഹൃദയത്തിൽ സന്തോഷം പകരുന്ന സാന്നിധ്യമുണ്ടാവിടെ എന്ന് പറയുന്നവരെ കൊണ്ട് നമ്മുടെ സഭകൾ നിറയണം.

അവനോ വളരേണം ഞാനോ കുറയേണം എന്ന യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ അഭിപ്രായത്തിനോട് ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന ശുശ്രൂഷകരുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളിൽ വലിയവൻ ആകുവാൻ ഇശ്ശികുന്നവർ എല്ലാം ശുശ്രൂഷക്കാർ ആയിരിക്കട്ടെ എന്ന യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾക്ക് നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രാധാന്യം ഇല്ലാതെയായിരിക്കുന്നു. യേശുവിനെ ക്ഷണിച്ച പരിശനെപ്പോലെ വലിയവൻ എന്ന് സ്വയം നടിക്കുന്ന കുട്ടങ്ങളുടെ നടുവിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്ത മറിയമാർ അഭിവത്തിൽ നിന്ന് പാപമോചനവും അഭിഷേകവും പ്രാപിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നാം അറിയാതെ പോകരുത്.

ദേവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി വരുന്ന രണ്ടു പേരുടെ ഉപമ നാം വായിച്ചിട്ടില്ലേ, ആ ചുങ്കക്കാരൻ തന്റെ കുറവുകളിലേക്കോ പരാജയങ്ങളിലേക്കോ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ സ്വയം ന്യായീകരിച്ചു കൊണ്ട് ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. സ്വന്ത ജീവിത പരാജയങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധിക്കാതെ, കൂടെ നിൽക്കുന്നവന്റെ തകർച്ചയെ ദൈവ സന്നിധിയിൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടുവാനാണ് അവന്റെ ശ്രമം. ഇന്നും ക്രമീകരിക്കേണ്ട നിരവധി അനുഭവങ്ങൾ നമ്മിൽ തന്നെ ഉണ്ടെന്നിരിക്കേ, അവ ദൈവ സന്നിധിയിൽ ഏറ്റു പറഞ്ഞ് നിരപ്പ് പ്രാപിക്കുവാൻ തയ്യാറാകാതെ മനപൂർവ്വം മറച്ചു വെച്ചു കൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ പാപത്തേയും കുറവുകളേയും നമ്മളുമായി താരതമ്യം ചെയ്തു അവയെ ദൈവത്തോടും മറ്റുള്ളവരോടും വിളമ്പുവാനുമാണ് നമ്മുടെ ജഡമനുഷ്യൻ കൊതിക്കുന്നത്. നമ്മെ മറ്റുള്ളവരുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാതെ ദൈവ കരങ്ങളിലേക്ക് ക്ഷമ ചോദിച്ചു കൊണ്ട് പാപിയായ മനുഷ്യനെപ്പോലെ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നത്.

ദേവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി വരുന്ന രണ്ടു പേരുടെ ഉപമ നാം വായിച്ചിട്ടില്ലേ, ആ ചുങ്കക്കാരൻ തന്റെ കുറവുകളിലേക്കോ പരാജയങ്ങളിലേക്കോ തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ സ്വയം ന്യായീകരിച്ചു കൊണ്ട് ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. സ്വന്ത ജീവിത പരാജയങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധിക്കാതെ, കൂടെ നിൽക്കുന്നവന്റെ തകർച്ചയെ ദൈവ സന്നിധിയിൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടുവാനാണ് അവന്റെ ശ്രമം. ഇന്നും ക്രമീകരിക്കേണ്ട നിരവധി അനുഭവങ്ങൾ നമ്മിൽ തന്നെ ഉണ്ടെന്നിരിക്കേ, അവ ദൈവ സന്നിധിയിൽ ഏറ്റു പറഞ്ഞ് നിരപ്പ് പ്രാപിക്കുവാൻ തയ്യാറാകാതെ മനപൂർവ്വം മറച്ചു വെച്ചു കൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ പാപത്തേയും കുറവുകളേയും നമ്മളുമായി താരതമ്യം ചെയ്തു അവയെ ദൈവത്തോടും മറ്റുള്ളവരോടും വിളമ്പുവാനുമാണ് നമ്മുടെ ജഡമനുഷ്യൻ കൊതിക്കുന്നത്. നമ്മെ മറ്റുള്ളവരുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാതെ ദൈവ കരങ്ങളിലേക്ക് ക്ഷമ ചോദിച്ചു കൊണ്ട് പാപിയായ മനുഷ്യനെപ്പോലെ ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോഴാണ് നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നത്. അതുപോലെ പതിനെട്ട് സംവത്സരം സാത്താൻ ബന്ധിച്ച സ്ത്രീയെന്ന് യേശു വിശേഷിപ്പിച്ച കുന്നിയായ സ്ത്രീയിലേക്കും സൗഖ്യം പ്രവഹിച്ചപ്പോൾ പരീശമനോഭാവം സടകുടയുന്നത് ലൂക്കോസ് സുവിശേഷത്തിൽ കാണാം. ശബത്തു ദിവസം വിട്ട് മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ യേശു ജാലവിദ്യകൾ കാണിച്ചു കൊള്ളട്ടെ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ പക്ഷം. എന്നാൽ ശബത്തു ദിവസം കാളയോ കഴുതയോ കൂഴിയിൽ വീണാൽ നിങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യാറുള്ളതെന്ന ചോദ്യം അവരുടെ വായ് അടപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഇതേ മനോഭാവമാണ് ആർത്തിരമ്പുന്ന കടലിലേക്ക് പത്രോസിനെ പോലെ ചാടിയിറങ്ങുന്നതിൽ നിന്ന് മറ്റ് ശിഷ്യന്മാരെ വിലക്കിയത്. മുൻപ് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ അവരുടെ യുക്തി അനുവദിച്ചതേയില്ല. അപ്പോഴും, ഒരു ഭൂതം അത് ചെയ്യുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചതായിരുന്നു വിരോധാഭാസം. എന്നാൽ യേശു കർത്താവിന്റെ മനസ്സിൽ ഉറച്ച വ്യക്തികൾക്കായുള്ള വിടുതലിൻ സ്പർശനങ്ങളെ തടയുവാൻ പരീശ മനോഭാവങ്ങൾക്കും അവരുടെ ഒരു പ്രവൃത്തികൾക്കും കഴിയുകയില്ല.